

A Fővárosi Ítéltábla a Papp Gábor Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Sztanó Judit ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, az Őszy Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Őszy Tamás ügyvéd) által képviselt D... Zrt. (...) alperes ellen biztatási kár megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. május 27. napján kelt 7.G..../2013/34. sorszám alatt meghozott ítélete ellen az alperes 35-I. sorszám alatt benyújtott, Pf.5. sorszám alatt részletesen indokolt fellebbezése, valamint a felperes Pf.3. sorszám alatti csatlakozó fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

#### í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és arra kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.000.000 (Egymillió) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló perköltséget, az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt 461.400 (Négyszázhatvanegyezer-négyszáz) forint kereseti illetékről akként rendelkezik, hogy abból a felperes 369.100 (Háromszázhatvankilencezer-egyszáz) forint illetéket köteles az államnak külön felhívásra megfizetni, míg a fennmaradó 92.300 (Kilencvenkettőezer-háromszáz) forint illetéket a Magyar Állam viseli. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

#### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 6.016.970 forint főkövetelést, valamint ebből 142.000 forint után 2009. június 1. napjától, 880.000 forint után 2009. július 6. napjától, 80.261 forint után 2009. július 7. napjától, 48.000 forint után 2009. július 22. napjától, 48.478 forint után 2009. augusztus 11. napjától, 400.000 forint után 2009. augusztus 12. napjától, 500.000 forint után 2009. augusztus 13. napjától, 13.094 forint után 2009. augusztus 19. napjától, 266.332 forint után 2009. augusztus 25. napjától, 374.612 forint után 2009. október 2. napjától, 14.193 forint után 2009. október 22. napjától, 3.250.000 forint után 2009. november 1. napjától 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon, míg 2013. július 1. napjától a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 7%-kal növelt összegű késedelmi kamatát. Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét ezt meghaladóan elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 630.892 forint perköltséget. Az alperes illetékmentessége folytán le nem rótt 461.400 forint illetékről akként rendelkezett, hogy abból a felperes az állam külön felhívására 115.350 forintot köteles megfizetni, míg a fennmaradó 346.050 forint illetéket az állam viseli.

Az ítélet tényállása szerint az alperessel kötött határozott idejű szerződések alapján a felperes jogelődje készítette el külső gyártásban a „T...” című televíziós műsort 2003. szeptember 1. és 2009.

május 31. napja közötti időszakban. Az alperes ügyvezető alelnöke 2009 májusában a felperes jogelődjét arról tájékoztatta, hogy a T... című műsorra továbbra is igényt tart és a 2009 szeptemberében induló őszi struktúrában is műsorra kívánja tűzni változatlan feltételek mellett. A felperes jogelődje ezen ígéret birtokában a külső gyártáshoz szükséges apparátusát fenntartotta és az A... szerződéses ajánlatát 2009. május 27-én visszautasította.

Az alperes 2009 júliusában szerzett tudomást arról, hogy a Kormány a 2010-es évre vonatkozó költségvetési tervezetben az alperest érintően jelentős összegű költségvetési elvonásra tesz javaslatot. E tervezet ismeretében az alperes ügyvezető alelnöke 2009. július 23-án közölte a felperes jogelődjével, hogy a „T...” című műsort szeptembertől belső gyártásban kívánja elkészíteni. 2009. augusztus 26-án küldte meg a felperes jogelődjének a megbízási szerződés tervezetét, amelyben az alperes a „T...” című 13 epizódból álló produkció műsorvezetői feladataival kívánta megbízni a felperesi jogelőd beltagját 2009. szeptember 1. napjától 2009. december 31. napjáig terjedő időszakra. Az alperes 13x250.000 forint + áfa, összesen 3.250.000 forint + áfa megbízási díjra tett ajánlatot azzal, hogy a felperes jogelődje a megbízási díjon felül költségtérítésre nem jogosult. A műsor első adásának tervezett időpontja 2009. szeptember 22-e volt, ami a nyomtatott műsorújságokban is megjelent. Az alperes a 2009. évi beruházásait és költözését hitelből kívánta finanszírozni, hitelfelvételre azonban nem került sor, mert az alperes javaslatát a Kuratórium a 2009. szeptember 9-ei ülésén nem fogadta el. Ezt követően véglegesítette az alperes ügyvezető alelnöke az őszi műsortervet és abból a külső gyártásban készült műsorokkal együtt az ekkor már belső gyártásban készülő „T...” című műsort is kihagyta. A műsorvezetői feladatok ellátására vonatkozó szerződést a felperes jogelődjével nem kötötte meg.

A felperes jogelődje a 2009. november 11-én kelt levelében kártérítési igényt jelentett be 12.000.000 forint + áfa elmaradt haszon és 5.040.000 forint többletköltségben felmerült kár megfizetése iránt. Az alperes a 2009. december 1. napján kelt válaszlevelében a kártérítési felelősségét nem ismerte el.

A felperes keresetében 23.780.270 forint tőke és ennek az egyes számlák esedékessége napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy már három adás anyaga elkészült a korábbi gyakorlatnak megfelelően akkor, amikor az alperes közölte a felperessel, hogy a műsor nem kerül adásba. A szerződéskötés elmaradása miatt a felperesnek költségei merültek fel, emellett 16.000.000 forint haszontól esett el azzal, hogy az alperes ajánlatában bízva az A... ajánlatát visszautasította.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Valamennyi kár-tétel vonatkozásában vitatta az oksági kapcsolatot és a bizonyítékok ellentmondásosságára hivatkozott. Állította, hogy a felperesnek a gyártással kapcsolatban költségei nem merülhettek fel, mert bár valóban voltak műsorgyártási előkészületek, de ezek az alperes költségviselése mellett zajlottak, hiszen a műsor belső gyártásban készült.

Az elsőfokú bíróság a 2012. szeptember 5-én kelt 7.G.../2001/37. (helyesen: .../2010/37.) számú ítéletével kötelezte az alperest 5.766.970 forint főkövetelés és törvényes mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére, míg az ezt meghaladó keresetét elutasította, és kötelezte a felperest 556.168 forint perköltség megfizetésére. A Fővárosi Ítélőtábla a 2013. június 13-án kelt 8.Pf.../2012/5. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára kötelezte az eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt. A fellebbviteli eljárásban a felperes személyében jogutódlás következett be, a jogutód perbelépését a Fővárosi Ítélőtábla végzésében engedélyezte.

A folytatódó eljárásban a felperes keresetében 28.825.295 forint tőke és járulékai megfizetésére kérte az alperest kötelezni, elsődlegesen 16.000.000 forint elmaradt haszon és ennek 2009. június 1. napjától járó, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamatának, és 3.250.000 forint elmaradt műsorvezetői megbízási díj és ennek 2009. november 1-jétől járó késedelmi kamatának, másodlagosan 16.000.000 forint elmaradt haszon és ennek 2009. június 1. napjától járó, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamatának; harmadlagosan 3.250.000 forint elmaradt műsorvezetői megbízási díj, 5.600.000 forint elmaradt reklámsugárzási díj és ennek 2009. november 1. napjától járó, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamatának megfizetésére tartott igényt, valamint második keresetként továbbra is kérte az alperes kötelezését a hatályon kívül helyezett ítéletben már megállapított 3.716.487 forint indokolatlanul felmerült költségen felül 38.783 forint + áfa (O... Kft.), 40.000 forint + áfa (L... Bt.) és 125.000 forint + áfa (M... Kft.) költség megfizetésére. A tárgyalás berekesztése előtt az 5.600.000 forint és járulékai reklámsugárzási díj címén előterjesztett keresetétől elállt. Arra hivatkozott, hogy az A... elnök-vezérigazgatója a felperesi jogelőd számára havi nettó 2.000.000 forint összegű javadalmazást ajánlott fel a „T...” és még másik három televíziós műsor sugárzásáért, mely megbízási díj 2009. június 1. napjától folyamatosan illette volna meg. A felperes jogelődje az ajánlatot azért utasította el, mert az alperes ígérete alapján bízott a hosszabb idő óta tartó együttműködés zavartalan folytatásában. A szerződés megkötésétől az alperes olyan időpontban állt el, amikor ezt a jövedelemkiesést más megrendeléssel a felperesi jogelőd már nem tudta pótolni, ezért az alperes a Ptk. 6. §-a alapján köteles az ajánlat szerinti 16 millió forint kár megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a tervezett műsorvezetői megbízási szerződéssel kapcsolatban a felperes jogelődje részéről történt teljesítés, ezért 250.000 forint egy adásra eső díjra a felperes keresetét elismerte, összecszerűsége azonban nyilatkozatot nem tett.

Az elsőfokú bíróság határozatát a Ptk. 6. §-ára és a Pp. 164. § (1) bekezdésére alapította. C... F... és J... L... egybehangzó vallomása és a felperes jogelődjének 2009. november 11-én kelt levele alapján azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy 2009. július 23-án döntött úgy az alperes, hogy a „T...” című produkciót belső gyártásba veszi, amihez a felperes jogelődje is hozzájárult. Az alperes 2009. júliusban a megváltozott körülmények között újabb ajánlatot tett és a produkció képernyőn tartása érdekében a felperesi jogelőd belfelügyeleti közreműködésével műsorvezetői szerződés megkötésére tett ígéretet, ami a felperes jogelődjét arra indította, hogy az őszi struktúra időszakára a produkciónak nem keresett máshol sugárzási lehetőséget. Az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes ezen magatartása is megvalósította a Ptk. 6. §-ában szabályozott utaló magatartást.

A felperes keresetét a 2009. június-július hónapokra jogalapjában megalapozottnak ítélte, az összecszerűség körében a B... utcai telephely tekintetében 655.137 forint okiratokkal igazoltan kifizetett összeg, F... É... munkaszerződése alapján 222.261 forint összeg, az O... Kft. tekintetében 48.478 forint összeg, az E... Kft. vonatkozásában 980.000 forint, az O... Bt. tekintetében 800.000 forint összeg erejéig találta a keresetet megalapozottnak. A felperes keresetét a B... Ltd. tekintetében előterjesztett 3.040.000 forint vonatkozásában bizonyítottság hiányában elutasította, mert a csatolt okiratok a felperes tényállítását nem támasztották alá. A keresetét a L... Bt. tekintetében 48.000 forint összegben találta alaposnak, míg a M... Kft.-vel létesített jogviszony következtében előterjesztett keresetét elutasította, mert álláspontja szerint a felperes azt semmivel nem bizonyította. Megállapította, hogy 2009. június-július hónapokban a felperesnek kiesett jövedelemből eredő kára nem volt, ezért az erre az időszakra az A... ajánlata alapján érvényesített havi 2 millió forint összegre vonatkozó keresetét elutasította.

A felperes azonban ezen utaló magatartással okozati összefüggésben a 2009. augusztus 1. és 2010. január 31-e közötti időszakra elmaradt jövedelemből eredő kárt is érvényesített az elmulasztott üzleti lehetőség miatt kiesett 12 millió forint és az elmaradt műsorvezetői szerződés miatt kiesett 3.250.000 forint megfizetése iránt. A felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy létező, valós ajánlatot kapott az A...-tól, mely ajánlatból származó jövedelemtől az alperes szerződéses ígéretében bízva esett el. A becsatolt emlékeztető, mint okirat nem volt alkalmas önmagában az ajánlat tartalmának bizonyítására, ezért az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta meg R... I...t, aki az okirat szerint az A... részéről az ajánlatot tette. A tanú vallomása és az okirat alapján tényként állapította meg, hogy elhangzott az A... részéről egy havi 2 millió forintos ajánlat, ugyanakkor ez az ajánlat kitárgyalásra nem került és nem volt olyan határozott ígéret, ami a biztatási kár összezszerűségének bizonyítására alkalmas lenne. A felperes tehát konkrét üzleti lehetőséget nem bizonyított, ezért ezen tétel vonatkozásában az elsőfokú bíróság a Ptk. 6. §-ában írt többi feltételt már nem vizsgálta. A felperes ugyanakkor okiratokkal bizonyította, hogy erre az időszakra jövedelme nem volt, valamint J... L... és R... I... egybehangzó vallomásával bizonyította, hogy megkísérelt új megrendelést szerezni, eredménytelenül. A tanúk vallomása alapján az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a felperes jogelődje 2009. szeptember 1. és 2010. január 30-a közötti időszakban a szakma sajátosságaiból adódóan bevételt már nem tudott realizálni, a szerződés meghíúsulásának időpontjában az őszi struktúrára vonatkozó műsortervek elkészültek, így bevételt is eredményező képernyői megjelenésre önhibáján kívül megrendelést nem tudott szerezni. Az elmaradt jövedelem és az alperes utaló magatartása között az elsőfokú bíróság az okozati összefüggést megállapította és az alperes megtérítési kötelezettségét 3.250.000 forintban és járulékaiban megállapította.

Mindezek alapján a felperes keresetét összességében 6.016.970 forint és járulékaiban ítélte megalapozottnak, az ezt meghaladó keresetet pedig elutasította. A késedelmi kamatról a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése alapján rendelkezett. A perköltségről a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján határozott, amelyet utóbb 36-II.számú végzésével kijavított, azonban ezt a felperes fellebbezése folytán eljárt Fővárosi Ítéltábla a 2016. március 29-én kelt 8.Pkf.../2015/3.számú végzésével megváltoztatta és a kijavítás iránti kérelmet elutasította, így a perköltség vonatkozásában az eredetileg meghozott rendelkezés az irányadó.

A határozattal szemben az alperest élt fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását - helyesen részbeni megváltoztatását - és a felperes teljes keresetének elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Azt hangsúlyozta, hogy a bírói gyakorlat az utaló magatartásnak, illetve a biztatási kár alkalmazásának kivételes jellegét tartja szem előtt, a polgári jogi jogviszonyokban a személyek csak kivételes esetekben háríthatják át másra saját magatartásuk következményeit, amelynek megállapítása mindig a körülmények gondos mérlegelését kívánja meg. Az üzleti viszonyokban abból kell ugyanis kiindulni, hogy a felek szabadon bocsátkozhatnak szerződési - üzleti - tárgyalásokba és nem tartoznak felelősséggel a szerződés létrejöttének elmaradásáért. A saját gazdasági tevékenységének kockázatát mindegyik fél maga viseli, a rendes üzleti kockázattal együtt járó hátrány a másik félre nem hárítható át. A felperes a perbeli esetben kellő megalapozottsággal nem számolhatott a szerződés létrejöttével. C... F... tanú 2012. január 24. napján megtartott tárgyaláson előadott tanúvallomása alapján megállapítható, hogy a felek között nem volt olyan fázisban a szerződéskötés, amely okot adott volna a felperesnek arra, hogy alapos okkal bízson a szerződés megkötésében, a szerződéskötés folyamata ugyanis az előkészítésen túl magában foglalja a kezdeményezést, a belső véleményezést, a partneri egyeztetést és az ellenjegyzést, mint részfolyamatokat. A tanúvallomásból az is kiderül, hogy az olyan típusú műsorokkal kapcsolatban, mint a „T...” az adásba kerülés előtt kifejezett alperesi döntésnek kellett születnie a műsorra kerülésről és csak ezután kerülhetett sor a szerződéskötésre, a felperes ilyen döntés hiányában nem

számolhatott alapos okkal az alperessel történő szerződéskötéssel. Az alperes bizonytalan pénzügyi helyzete, illetve annak ténye, hogy az M... és a Kormány között tárgyalások folytak az M... pénzügyi helyzete tárgyában a médiában mindenki számára ismert, lényegében köztudomású tény volt. A felperesnek az alperes gazdasági nehézségeiről tudnia kellett és fokozott elővigyázatossággal kellett volna eljárnia a szerződéskötés során. Akkor járt volna el megfelelően, ha kifejezett előzetes írásbeli megerősítést kért volna az alperes részéről, és kötelezettségvállalást csak ennek birtokában eszközöl.

A felperes továbbá az elsőfokú eljárás során hitelt érdemlően nem bizonyította, hogy a B... utcai telephelyre vonatkozó bérleti szerződést, F... É... munkaszerződését, az O... Kft. szerződését, az E... Kft. szerződését, az O... Bt. szerződését, illetve a L... Bt. szerződését kifejezetten az alperessel történő szerződéskötésre, a „T...” című műsorra tekintettel létesítette, illetve tartotta fenn. Nem igazolta az említett szolgáltatás, illetve költségek indokoltságát a műsorral összefüggésben. A felperes a műsorvezetői megbízási díjnak megfelelő ellenszolgáltatást nem nyújtott, illetve alappal nem bízhatott abban, hogy a 13 adás ténylegesen létrejön és megvalósul, így megalapozottan nem érvényesíthet kárigényt a teljes összeg vonatkozásában. A műsorvezetői megbízási díj személyhez kötött szolgáltatás ellenértéke, ez a személy a felperes korábbi beltagja, így egyben az esetleges kár jogosultja is. Mindezek alapján a felperes keresete vonatkozásában nem állnak fenn a Ptk. 6. §-ában foglalt konjunktív feltételek.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a felperes által fizetendő perköltség mérséklését kérte.

Csatlakozó fellebbezést terjesztett elő az ítélet kijavítása tárgyában hozott végzés rendelkezéseit támadva. Ebben azt hangsúlyozta, hogy az ítélet kijavítására az elsőfokú bíróságnak nem volt jogi lehetősége, érdemben pedig azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásra tekintettel mérsékelnie kellett volna az alperes részére fizetendő ügyvédi munkadíjat.

Az alperes a felperes csatlakozó fellebbezésének elutasítását kérte, a kijavító végzés és az abban megállapított perköltség megalapozottságára hivatkozással.

Fellebbezéssel nem volt támadott a felperes meghaladó keresetét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezés, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján nem érintette.

A fellebbezés nem alapos, a csatlakozó fellebbezés alapos.

Mindenekelőtt rögzíti a másodfokú bíróság, hogy a kijavító végzést - a felperes fellebbezése következtében - a 2016. március 29-én kelt 8.Pkf..../2015/3. számú végzésével megváltoztatta és a kijavítás iránti kérelmet elutasította, így a perköltség vonatkozásában az eredetileg meghozott rendelkezés az irányadó, amelynek felülvizsgálatára jelen eljárásban kerül sor a végzéssel szemben benyújtott fellebbezésekben felhozott érvek figyelembevételével.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg és abból - a perköltség tekintetében ejtett számítási hiba kivételével - helytálló érdemi döntést hozott. Határozatát valamennyi, a perben felmerült lényeges kérdés tekintetében kimerítően megindokolta, kifejtett indokait a Fővárosi Ítéltábla mindenben osztotta. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az elsőfokú ítélet helyes indokai közül az alábbiakat hangsúlyozza.

A felperes a Ptk. 6. §-ára alapítva terjesztette elő keresetét, amely szerint a bíróság a kárnak

egészen vagy részben való megtérítésére kötelezheti azt, akinek szándékos magatartása más jóhiszemű személyt alapos okkal olyan magatartásra indított, amelyből őt önhibáján kívül károsodás érte.

Ahogy arra helytállóan utalt az alperes a fellebbezésében, a polgári jog szabályai abból indulnak ki, hogy a jogalanyoknak saját magatartásuk következményeit maguknak kell viselniük; még akkor is, ha mások - nem jogellenes vagy csalárd - befolyására cselekszenek. Magatartásuk következményeit általában nem háríthatják át arra, akinek hatására cselekedtek. Ez alól azonban kivételt jelent az ún. „utaló magatartás” - „biztatási kár” - intézménye. Az „utaló magatartás” szubszidiárius tényállás, amely csak akkor kerülhet alkalmazásra, amennyiben a felek között polgári jogi szerződés nem jött létre. A bírói gyakorlat elvi élel zárja ki a Ptk. 6. §-ának alkalmazhatóságát a szokásos üzleti kockázat áthárításához; erre helytállóan utalt a fellebbezés. A szándékos magatartás vizsgálatánál két lényeges szempontot kell figyelembe venni. Egyrészt az itt értékelt magatartás nem irányulhat a másik fél károsodásának előidézésére, hiszen az ilyen célzatos magatartás jogellenes, és ezért a felelősségi szabályok alá tartozik. A másik oldalról nézve viszont kizárandó esetkör, ha valaki gondatlanul kelt olyan látszatot, amelynek következtében a többi tényállási elem megvalósul. Az „alapos ok” feltétele a szabály kivételes jellegéből adódik, és megszorító szerepet játszik. A jóhiszeműség és a hiszékenység ugyanis önmagában nem elegendő a 6. § alkalmazásához, hanem olyan erős indítékra, megalapozott feltevésre van szükség, amely indokolja a magatartás jogos elvárhatóságát. A bekövetkezett kárnak okozati összefüggésben kell állnia az utaló magatartással. A 6. § alapján megítélt esetekben az utaló magatartások döntő hányadát olyan magatartás teszi ki, amellyel valaki azt a látszatot kelti, mintha szerződést akarna kötni, de azt végül mégsem teszi meg. Ezért az első megvizsgálandó körülmény ebben a körben a magatartások következményeinek kockázata. A jogalanyok magatartásuk kockázatát általában maguk viselik, míg a rendes üzleti kockázattal együtt járó hátrányok nem háríthatóak át a másik félre a Ptk. 6. §-a alapján.

Az elsőfokú bíróság eljárása során valamennyi ismertetett szempontot figyelembe véve, a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes jogelődje 2009 májusában olyan határozott ígéretet kapott az alperestől a műsor folytatására, ami őt arra a cselekvésre indította, hogy a „T...” című produkció gyártásához szükséges infrastruktúrát fenntartsa, és folytassa az adások előkészítését, a szükséges adatgyűjtést és feldolgozást. Megfelelően mérlegelte azt a körülményt, hogy az alperes és a felperes jogelődje a „T...” című műsor sugárzására több éve jogviszonyban állt és az alperes által sem vitatottan a szerződést több esetben is utólag foglalták írásba. A tanúk vallomása alapján helytállóan állapította meg, hogy a szakmában kialakult általános gyakorlatnak megfelelt, hogy a műsorstruktúra véglegesítése előtt már megindultak az adások előkészítő munkái. Az alperes azon, 2009. júliusban tanúsított magatartását, amely szerint a megváltozott körülmények között újabb ajánlattal élt és a produkció képernyőn tartása érdekében a felperesi jogelőd beltagja közreműködésével műsorvezetői szerződés megkötésére tett ígéretet, megfelelően minősítette akként, hogy az a felperes jogelődjét arra indította, hogy az őszi struktúra időszakára a produkciónak nem keresett máshol sugárzási lehetőséget. A peradatok szerint a műsor nézettségi mutatói jók voltak és 2009 májusában semmi olyan körülmény nem merült fel, amiből a felperes jogelődjének számolnia kellett volna akár azzal, hogy a műsor belső gyártásban fog folytatódni, akár azzal, hogy egyáltalán nem kerül adásba. A felperes jogelődjének az alperes aktuális költségvetésére, pénzügyi, gazdasági helyzetére nem volt rálátása, emellett az alperes már évek óta köztudottan szűk költségvetési kerettel gazdálkodott, ami nem akadályozta meg a „T...” című műsor sugárzását és a felperes jogelődjével való szerződéskötést. A felperes jogelődje tehát jóhiszeműen, alapos okkal bízott a műsor változatlan feltételek közötti átvételében és sugárzásában, és önhibáján kívül érte kár azzal, hogy 2009. június-július hónapokban a szerződés teljesítéséhez szükséges

infrastruktúrát fenntartotta és az adások összeállításához szükséges előkészítő tevékenységet folytatta, továbbá, hogy 2009. szeptember-december közötti időszakban bevételhez nem jutott. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az alperes ismertetett magatartása megvalósította a Ptk. 6. §-ában szabályozott utaló magatartást, amelynek következtében előállt kárt megfizetni tartozik.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a kárösszegezés tekintetében elfoglalt álláspontjával is. Helytállóan döntött, amikor a felperes keresetét összességében 6.016.970 forint és járulékaiban ítélte megalapozottnak. Az egyes tételek tekintetében kifejtett indokait a Fővárosi Ítéltábla mindenben osztotta, azok szükségtelen megismétlése nélkül az elsőfokú ítélet helyes indokaira utal vissza.

Részben eredményre vezetett azonban az alperes - kijavító végzéssel szembeni, de jelen eljárásban felülbírált - fellebbezése, és a felperes csatlakozó fellebbezése is.

Az elsőfokú eljárásban a pertárgyérték eredetileg 23.780.270 forint volt, majd a megismételt eljárásban 28.825.291 forintra emelkedett, a hatályon kívül helyező végzésben pedig 300.000 forint másodfokú költség megállapításra került. Ehhez képest az elsőfokú bíróság által az alperes javára megállapított perköltség összege helytelen. A pernyertesség-pervesztesség aránya 20-80 %, a per hosszabb ideig folyt, számos tárgyalás tartására került sor és a felek több beadványt terjesztettek elő, nem volt azonban különösen bonyolult megítélésű az ügy. Mindezek mellett mérlegelte a Fővárosi Ítéltábla a felek által előlegezett költségeket is és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (4) és (6) bekezdése alapján a felperest 1.000.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére kötelezte.

A felperes által le nem rótt 461.400 forint kereseti illetékről a pernyertesség-pervesztesség arányára tekintettel a másodfokú bíróság akként rendelkezett, hogy abból a felperes 369.100 forint illetéket köteles az államnak külön felhívásra megfizetni, míg a fennmaradó 92.300 forint illetéket a Magyar Állam viseli.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve annak fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta a rendelkező részben írtak szerint.

A másodfokú részperköltség megfizetésére vonatkozó rendelkezés a Pp. 78. § (1) bekezdésén és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (4) és (6) bekezdésén alapul.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2016. június 21.

. Lesenyei Terézia s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Mózsik Tímea s.k.  
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.  
bíró

A kiadmány hitelűl: